

FOLK OG LAND

Herr Kristian
Tassonv. 79
Ullevål-Hagest.

«KIRKEFRONTEN» Det har ikke vært regnskap i det hele tatt!

— en bandittfront?

Av Karl Seeland

«Fremdeles så jeg alle de voldsgjerninger som skjer under solen; jeg så de undertryktes gråt, — det var ingen som trøstet dem; jeg så voldsmennene bruke makt mot dem, og det var ingen som trøstet dem.» Predik. 4, 1.

Ja, det er nok fhv. kirkeminister, nåværende sokneprest Conrad Bonnevie-Svendsen, som i sin begeistrede tale ved olsokstevnet i Trøgstad 1945 har latt disse bevingede ord løs: «Under krigen var vi alle nødt til å leve mer eller mindre som banditter. Jeg var selv nødt til å late den alminnelige moral være suspendert en stund.»

Pastoren opplyser videre, at han som medlem av heimefrontens ledelse var med på organisert svartebørstrafikk, tyveri (orging) o. l. Pastoren synes at denslags under okkupasjonen var helt i sin orden, men nå etter «freden» måtte man forlate disse metoder og igjen bli bra og «skikkelige mennesker — hevdet han. Bonnevie-Svendsen høstet kraftig bifall for sitt interessante og lærerike foredrag. (Kfr. Steinsviks «Primoonge yringer»).

I tråd med disse uttalelser står meddelelse som det «meget kristelige» blad VÅRT LAND plumpet ut med at «kirkefronten» under krigen fant seg nødsaget til å suspendere de 10 GUDS BUD. Så dypt forankret var altså GUDS LÆRE og BUD hos disse patentkristne, at de kunne av egen maktfullkommenhet og etter eget godtykke «suspendere» de 10 GUDS BUD og formodentlig da også hvilket som helst av BIBELENS ORD og PÅBUD, som ikke stemte med deres sataniske opptreden for øvrig. Det er jo svært bekvemt, men det er formodentlig den «kristendom» som disse høye herrer representerer, som sitter «på MOSE STOL og byder de andre hva de skal gjøre og legger store byrder på dem, men selv ikke rører dem med sin finger, og gjør alle sine gjerninger for å sees av menneskene.»

En av de kirkelige ledere, domprost Hygen, roste sin sønn for innbrudd hos tyskerne, og for at han selv hadde latt rulle inn stjalne smørtønner i Oslo domkirke og veie ut i småporsjoner, at han hadde brukt millioner i sabotasjeøyemed, og han så langt fra å angre disse gjerninger «med fryd tenkte tilbake på den tid.»

La oss se på andre forbrytelser hvor «kirkefronten» har deltatt som medvitere eller hjelpere eller kanskje åndelige anstiftere av snikmordene — de såkalte «likvidasjoner». En annen av biskop Berggravs underordnede, en prest ved en menighet i nærheten av Oslo, forteller at han og en del av hans kolleger i bønn til Gud hadde spurt GUD, om det var tillatt å «likvidere» (d.v.s. snikmyrde) medlemmer av N.S. Til dette hadde GUD svart ja, sa han. (Kfr. brev fra Marta Steinsvik til pastor Dagfinn Hauge av 4. juli 1947). Der kunne gis mange eksempler på denne mordermentalitet hos geistlige, men det kan formentlig være nok å peke på at selveste professor Hallsby ga sin tilslutning i Stortingets U.K.-betenkning om at snikmordene hadde vært politisk nødvendige. Nå er det jo imidlertid så at professoren for kortere tid siden ble nok så ribbet for autoritet etter at han var åpent erkjent som skattesnyter i mer enn 10 år, og etter at han

Forts. side 8

Dagbladet skriver 26. juli 1954: «Oslo byretts dom i erstatningssaken mellom gods-eier Egeberg på Skinnarbøl i Vinger og staten kaster dystre skygger over rettsoppjøret etter krigen. Den åpner også mindre hyggelige perspektiver når det gjelder erstatningskrav man kan vente seg av samme art.»

Og videre: «Hittil er Egeberg tilkjent 200 000 kroner med 4 prosent rente til beløpet betales, for skader som er påført ham direkte i den tiden. Erstatningsdirektoratet har forvaltet hans bo. — Hva herredsretten i Vinger og Odalen kan komme til å tilkjenne ham i erstatning for skade som er påført hans raste eiendom av det samme direktorats tilsynsmenn aner man bare. Godseierens samlede erstatningskrav er 600 000 kroner.»

Såvidt Dagbladet.

Ifølge referatet heter det i Oslo byretts dom:

«Det har ikke vært noe regnskap i det hele tatt.»

Hva skal så de andre tusenvis av ribbede justisofre si som hverken er godseiere eller gudsønner etter Oscar II? Er det mange som har «mot-

Av Alexander Lange

tatt regnskap» for det offentlige «forvaltning» av deres eiendom? Og hva slags regnskap?

Behovet for å proletarisere dem var åpenbart så brennende at myndighetene rent «glernte» å avlegge regnskap! Vi minner således om boene som knytter seg til avdøde grunnlegger av DE-NO-FA, generalkonsul Dietrich Hilditsch. Vi kunne minne om tuseners «boer» og deres bestyrere... Tror man at alt gjemt er glemt?

En motstander av NS, høyesterettsadvokat Gustav Heber skrev upåttalt i «8. Mai» nr. 37 — 195 blant annet:

«En ny og uhørt ulovlighet, som vi andre ungere har sett maken til i dette land, er at offentlige myndigheter innsetter folk til å bestyre formuer, tilhørende folk som er satt under tiltale eller endog blitt siktet eller mistenkt. — Dette er helt ulovlig.»

Det er ikke nødvendig i dag å komme inn på herr Hebers u-imotsagte påvisning av det rettsstridige og kriminelle i disse forhold. Undertegnede kan tale av egen erfaring, idet jeg forgjeves har for-

søkt å forklare Eldsivating hvordan man ribbet den idømt, innesperrede Hilditsch som man ikke kunne behandle etter konkurslovens regler og hvis eiendom man — uten å konferere med ham — solgte mot hans protest og uten å gi ham regnskap. — Heldigvis for myndighetene så døde han under uretten, og man pustet lettet.

Heber slutter slik:

«De uhyrlige feilgrep og rettsbrudd, som her i tidens løp er begått mot en rekke personer, vil den norske stat være ansvarlig for, og når vi er kommet så langt at folket tvinger sine statsmakter til i disse spørsmål å oppføre seg anstendig, vil visse erstatningskrav komme på regningen, og da kan det hende seg at plyndringsfondet, som dets opphavsmenn er så stolte av, — kommer til å lide av galopperende tæring.»

Advokat Heber var ikke implisert i «oppjøret» og har derfor kunnet uttale seg med desto større vekt. Uten at oppjørets iscenesettere har angrepet ham med injuriersøksmål har han uttrykt seg skarpere og mer «up to the point» enn kanskje noen.

Den ulovlige streiken ved Torp Brug og dagens makthaveres dilemma

Konflikten ved Torp Brug varte i mange måneder på tross av at arbeidsretten hadde dømt den ulovlig og L.O. hadde tatt avstand fra streiken. Regjeringen forsøkte å få den avblåst uten at det lyktes, og Landsorganisasjonen hadde nærmest gitt opp, da streiken ble avblåst på et møte i Torps lokale fagforning.

Der er tatt utlegg hos de streikende for ilagte bøter, det er reist straffesak mot red. Vogt i «Friheten» for at

han i sin avis støttet de streikende.

Konflikten er blitt en prestisjesak og for å avverge det og for å dekke over gamle, egne synder foreslår nå LO at arbeidstvistlovens paragraf 40 skal oppheves (paragraf 40 setter straff for bl. a. «støtte til ulovlig streikende») og svekker på denne måten domstolens avgjørelse.

Det går fram av oppnevnelser i statsråd at arbeidstvistlovkomiteen nå har fått seg oversendt henvendelsen

og skal behandle paragraf 40 som egen sak. Riksadvokaten er tilforordnet komiteen alene ved behandlingen av denne paragrafen.

Advokat Norderhus, Bygningsarbeiderforbundets jurist, som er blitt nytt fast medlem i komiteen, har i to artikler i Arbeiderbladet gått bestemt inn for at paragraf 40 må ut av loven.

*

Det norske Arbeiderpartis ledende menn, de som i dag (Forts. side 4).

FOLK og LAND

Ansv. utgiver og redaktør:
Finn Brun Knudsen.
Telefon 55 76 56.

Ekspedisjon: Kierschowsgt. 5, Oslo — Tlf. 37 76 96

Riktig instans?

Vi bragte i forrige nummer av Folk og Land en melding om at Vest-Tyskland vil støtte sårede frontkjemper med lægehjelp og hjelp til anskaffelse av proteser m. v.

Denne melding har vakt stor interesse blant de frontkjemper som har fått varige skader, men der blander seg litt malurt i gleden, idet meldingen sier at alle søknader om slik støtte skal sendes Norges Røde Kors, som så skal bearbeide søknadene og føre den videre korrespondanse med Det Tyske Røde Kors.

Vi har flere ganger i Folk og Land uttrykt vår skepsis over Norges Røde Kors og mener at det ikke har fulgt de høye moralske og humane idealer som skal og må være den drivende kraft i Røde Kors' verdensomspennende virksomhet.

Vi vil ennå engang minne om de norske front søstre som i det politiske ettetrigsoppgjør er blitt dømt som landsforredere for sin humanitære virksomhet. Vi vil minne om at det blant disse var en rekke Røde Kors-søstre som søkte permisjon fra sin tjeneste ved norske sykehus for å bli front søstre, og som fikk permisjonen og til og med fikk gode ønsker og ord med på vegne av ledelsen i Norges Røde Kors.

Vi vil også minne om at Norges Røde Kors var den eneste deltager, mellom representanter fra 63 land, som tok forbehold da Genevekonvensjonen den 12. august 1949 ble sluttbehandlet. De tok forbehold mot artikkel 18 i konvensjonen som har følgende ordlyd:

«Ingen må noensinne bli forulempet eller dømt fordi han har pleiet sårede eller syke.»

Det er denne institusjon som nå skal ta hånd om søknadene fra de frontkjemper som ble mest skadelidende under krigen, og som i den første tid etter krigen fikk en meget mangelfull læge- og sykehushjelp.

Vi tror ikke Norges Røde Kors er den rette institusjon til å ta seg av disse sakene, dertil er den alt for kompromitert. Det må kunne finnes andre instanser som er oppgaven mere verdig, og hvis de ikke finnes må frontkjemperne nå slå seg sammen og danne et forbund som kan påta seg de humanitære og sosiale oppgaver som så alt for lenge er blitt neglisjert, bl. a. også den formidlingsoppgave som vi i dag skriver om.

Vi synes det er en skam at frontkjemperne ikke hadde sin hjelpeorganisasjon i orden, da det ble klart at Tyskland ønsket å støtte deres sårede kamerater.

Forbundet for Sosial Oppreising fortjener ros for sin aktivitet i denne sak.

Neste utgave av Folk og Land

kommer 21. august

Dagbladet hadde den 26. juli i år en leder under titelen «Farlige premisser», hvor Oslo Byretts domspremisser i saken mellom godseier Oscar Egeberg og staten blir behandlet.

I domspremissene heter det bl. a.:

«Et forhold som lagmannsretten ikke nevner er at saksøkeren er oppkalt etter kong Oscar II og er kongens gudsønn. På grunnlag av det vi etter krigen har fått vite om Bernadottes sterke orientering til Tyskland og den innflytelse dette hadde på deres nærmeste omgivelser, er det ikke urimelig å anta at dette kan ha hatt sin innvirkning på saksøkeren fra tidlig alder og medvirket til hans tilsynelatende tyskervennlighet under krigen.

I følge lagmannsrettsdommen skal Egeberg på spørsmål om hvorfor han var medlem av NS, ha svart: «Fordi jeg frykter bolsjevikene mer enn mine gamle venner». Etter det vi har opplevd etter krigens slutt, er kanskje dette en oppfatning som har funnet mer forståelse.»

Dette går Dagbladet til felts imot, idet bladet skriver:

«Subjektive vurderinger av denne art skal ikke domstolene innlate seg på. De svekker tilliten til rettsapparatet og det må sannelig holde sin sti ren om demokratiet vil overleve.

Antagelsen om at godseier Egeberg på grunn av at han er Oscar II's gudsønn og har tilknytning til Bernadotte skulle være forutbestemt tyskvennlig og at det influerte på hans holdning i krigsårene, er domstolen uverdige.

Like malplisert er bemerkningen om godseierens medlemskap i NS — at hans politiske standpunkt skulle finne større forståelse på grunn av den alminnelige antikommunistiske innstilling i landet. Både dommer Bjarne Didriksen og Oslo byrett må være klar over konsekvensene av et slikt syn. Er ikke domstolene det skal vi få lov å fortelle at den ved uttalelsen har sjikanert de beste av vårs landsmenn. Et skritt videre og den nasjonale innsats i krigsårene er offisielt stemplet som dum.»

Denne argumentasjon er typisk! Når det gjelder folk som gikk inn for å redde landet i en vanskelig situasjon skal bakgrunnen for handlingen

Aktuelle barne-regler

På bakgrunn av begivenhetene har husdikteren i «Horsens Folkeblad» begått følgende barnerim:

*Elle belle,
Geigertælle,
Bomben springer seks nul dut,
1, 2, 3, 4, 5, 6 fut!
Palmeøen er kaput,
den er jævnet med sin Grund,
dypt paa Stillehavets Bund.*

*Frankrig og Vietminh
sloges om Dien Bien.
Puh, sa' Generalen,
saa laa han paa Valen.
Tju, sa' Vietminh,
hvad vilde du i Dien Bien?*

*Jeg gik mig over Sø og Land,
der mødte jeg en flygtet Mand.
Jeg sagde saa, jeg spurgte saa:
Og hvor har du vel hjemme?
Jeg har hjemme i Hoppeland,
Hoppeland, Hoppeland.
Alle de, som hoppe kan,
de hopper af fra Hoppeland.*

HØRT I BERLIN.

På en konferanse for høytstående øst-tyske partifunksjonærer spurte en av de delegerte en av partisjessene hvorfor partiets direktiver alltid var skrevet på så dårlig tysk.

«Det må være oversetterens feil» var svaret, «på originalspråket var de alltid strålende formulert.» .. (FEI).

gen og for personen ikke tillegges noen vekt, den må ikke en gang nevnes. Det kan forstyrre de retningslinjer som er trukket opp for å lage en pariakaste av politiske motstandere å dra de subjektive sider av saken inn i bedømmelsen.

Det er riktig som redaktør Halvor Diesen skriver i en kronikk om Trygve Engens bok (gjengitt i F. og L. nr. 25):

«Nå er det visselig så at det har ikke hittil hørt til god tone å operere med krav til subjektive straffbarhetsbetingelser, d.v.s. forsett eller uaktsomhet, når det gjelder oppgjøret etter krigen. Ved en hviiken som helst kriminell forbrytelse lytter dommeren vakt som etter trekk som belyser forbryterens subjektive forutsetninger. Men man har et ganske sterkt inntrykk av at den side av gjerningsinnholdet hadde svært liten oppmerksomhet når det gjaldt fellelser etter landssvikanordningen.»

FOLK og LAND LØSSALGET

Narvesens Kioskkompani har i vel et år hatt Folk og Land til salgs i sine 400 salgssteder over hele landet.

Dessverre viser det seg at salget er så vidt lite at det for oss — Folk og Land — er blitt en økonomisk belastning, istedet for en inntektskilde, og vi har derfor funnet det riktig å avvikle Narvesen som vår salgsrepresentant.

På en del steder har vi kommisjonærer som vil kunne overta etter Narvesen, men vi mangler representasjon på en rekke steder, men vil etter hvert forsøke å bygge ut kommisjonærapparatet slik at løssalget ikke skal lide for meget.

Vi bringer her en liste over våre kommisjonærer pr. i dag:

Hjørdis Gundersen & Co.,
Vardø.

O. K. Berge, Østervåg 12,
Stavanger.

Centralkiosken, Haugesund.

Gunnar Dahl, Vadsø.

B. Egenes, Stoltenberggt.,
Tønsberg.

«Elvira», Ole Vigsøgt. 12, Oslo.

Helmer Eriksen, Narvik.

Urm. Gjessing, Drammen.

A. Haug Lena.

Høyanger Bokh., Høyanger.

Alb. Jensen, Kjøpsvik.

Alf Johnson, Tromsø.

Kiosken, Kabelvåg.

Kristoffer Kristiansen,
Langfjordnes.

Carl Lund Olsen, Bergen.

Carl Madsen, Tr.heim.

Mehamn Kiosken, Mehamn.

Knut Nore, Brygja.

Lydia Olesrud, Mosjøen.

Sverre Rødal, Elnesvågen
Bjarne Schancke, Skjånes.

Ragnvald Sollid, Alesund.

Sverdrups Bokh., Sunndalsøra
Svolvær bykiosk, Svolvær.

Otto Tande, Torvik.

Einar Thorildsen, Skienstgt.
21, Porsgrunn.

Tofte kiosk, Molde.

Herlof Viken, Båtsfjord.

Wiiks kiosk, Sandnessjøen.

Helge Johansen, Teatergt. 4
og 6, Oslo.

UTENRIKSPOLITISKE STREIFTOG

Krigen i Indo-China er slutt

Vestmaktene har lidt et diplomatisk nederlag
— kommunistene vunnet

Det er fred i Indo-China. — De kommunistiske landene Sovjet og China har vunnet spillet i Geneve, samtidig som Frankrike puster lettet ut for å være ferdig med en verdiløsende krig som etter hvert ble for stor belastning for landet, selv om USA betalte en god del av pengeom-

kostningene.

Den antikommunistiske motstand er på ny svekket. Nå ligger store deler av Østen åpen for kommunistenes diplomatiske spill. Frankrikes prestisje er sunket betenkelig langt ned og vil i nærmeste fremtid få en ny påkjenning i Nord-Afrika.

Våpestillstandsbetingelsene

Så ble man enig i Geneve. Indo-China skal deles og grensen følger stort sett den 17. breddegrad. Vietminh, som opprinnelig var gerilja-gruppen, men som p. g. a. støtten fra kommunistchina er en betydelig hærmakt, får på denne måten de store byer Hanoi og Haiphong, det store Risområde i Den røde Flods delta, og 13 millioner av Vietnams 22 millioner innbyggere.

Det fastslås i våpestillstandsbetingelsene at hver part skal samle sine styrker og overføre dem til sin egen side av floden Song Ben Hai, som danner den naturlige demarkasjonslinje. De franske tropper nord for linjen skal foreløpig samles i et stort omgrupperingsområde ved Hanoi og havnebyen Haiphong, og i syd for Vietminh på samme måte 4—5 soner, hvor de kan konsentrere soldatene som er spredt rundt omkring i landet. Disse soner, som jo ligger

i «fiendens» område, skal være evakuert gradvis i løpet av 300 dager, da alle tropper skal være på sitt eget territorium.

Enn videre inneholder våpenhvilen en avtale om at der ikke må foretas repressalier overfor tilhengere av den annen part, og at de demokratiske rettigheter skal garanteres.

Der finnes også bestemmelser om at sivile skal ha lov til å søke til den del av landet de ønsker, og at de skal ytes all mulig hjelp.

Videre er der forbud mot sabotasje mot og misbruk av privat eiendom, innføring av tropper, våpen og ammunisjon er forbudt, og der må ikke bygges nye militærbaser. Dog vil tropper som nu befinner seg i Indo-China, kunne avløses. Krigsfanger og sivile internerte, som på likegyldig hvilken måte er fanget under krigen, skal frigis innen 30 dager fra våpenhvilens ikrafttreden.

Tre stater skal kontrollere

Om kontroll med overholdelse av bestemmelsene bestemmes det at der skal opprettes en internasjonal kommisjon bestående av India, Polen og Canada, og dessuten blir der blandede våpenhvilekomiteer med like antall medlemmer fra de to tidligere krigførende parter. Uoverensstemmelser i den blandede kommisjon skal henvises

til den internasjonale kommisjon, som for sin part treffer beslutninger vel hjelp av simpelt flertall, unntagen i alvorligere uoverensstemmelser, da avgjørelsen skal være enstemmig. Hvis dette ikke er mulig, skal saken henvises til de ni nasjoner som har forhandlet i Geneve, og ledsages av rapport fra både flertall og mindretall.

Hva har krigen kostet?

Krigen i Indo-China, som nå har vart i 7 år, har kostet meget, både menneskelig og penger.

Nesten 100 000 soldater i de franske unionsstyrker har mistet livet i den indo-chinesiske krig, og Vietminhs tap menes å være langt større.

Offisielle franske oppgaver viser at 92 000 av deres menn er blitt drept siden krigen brøt ut i desember 1954. — Herav var dog kun 19 000 fra selve Frankrike.

De største tap led indo-chineserne selv, idet 43 000 mann ble drept i kampen

FOR FREDENS SKYLD!

En tykkfallen, forvirret og bitter keiser, den 41 årige Bao Dai av Viet Nam, var fra Cannes vitne til hvorledes forhandlerne i Genf rev hans hjemland ut av hendene på ham. Han så hvorledes hans franske allierte og våpenbrødrene ga bort Viet Nam til den fanatiske, ateistiske kommunist Ho Chi-Min, som i 1949 dømte keiseren, in absentia, til døden ved hengning.

Englands styrker

Storbritannia har for tiden 850 000 mann under våpen. Av landstridskreftene er 4 divisjoner stasjonert i Vest-Tyskland og inngår i NATO-styrkene. 1 divisjon er i FN-tjeneste i Sør-Korea, 2 divisjoner i Kenya, 1 divisjon fordelt på Østerrike og Malta, 2 i Suezkanalsolen, 1 i Malaja, dessuten større avdelinger på Cypren og i britisk Guayana.

Som man ser har Storbritannia sine styrker fordelt rundt hele verden for å varetta landets interseser, ikke for å varetta de små lands interesser, som englenderne selv hevder.

mot deres kommunistledede landsmenn. De franske kolonistyrkers og Fremmedlegionens tap andro til 37 000 mann, derav en meget stor del unge tyskere.

Omkring 37 000 franskmenn menes å være blitt såret, men noen offisiell statistikk foreligger ikke.

De fleste av de franskmenn som ble drept, var offiserer og underoffiserer. Det er ofte blitt hevdet at den franske hær hvert år mistet minst like så mange offiserer i Indo-China som der årlig utlærtes på Saint Cyr — landets ledende militærskole.

Også de økonomiske ofre har vært store, nemlig 2 853 milliarder francs, ca. 57 milliarder kroner. Herav betalte den franske skattyter 1670 milliarder francs, Amerika 1049 milliarder og de tre indo-chinesiske forbundsstater Vietnm, Laos og Cambodja resten.

Det er ikke rart at den lille keiser, mannen som Genforhandlerne glemte, er rasende, men hva hjelper det.

Det er ikke første gang de vest-allierte har forrådt sine våpenbrødre. I hele siste krig kjempet polakker på vestmaktens side. Det var intet okkupert land på det europeiske kontinent som ytet britene og amerikanerne en slik støtte som London-polakkerne, selv ikke franskmennene. Men ved konferansene i Yalta, Teheran og Potsdam var det polske blod som ble spilt i Polen i 1939, Narvik, Tobruk, på de syv hav, Arnhem og Italia bortkastet til ingen nytte. Polen ble gitt kommunistene i vold. For fredens skyld.

Denne gang er det Viet Nam og Bao Dai, som får ångjelde for vestmaktens svik. De vietnamesiske soldaters blod er spilt til ingen nytte — for fredens skyld!

Lø oss håpe at ikke kommunistene kaster sine øyne mot Norge. Isåfall blir det vi som vil bli kastet på søppelhaugen. For fredens skyld! (FEI).

Verdenspolitikken

I de tider vi går i møte kommer til å ta form som en drakamp mellom de land som har gått inn for stats-sosialismen (statskapitalismen) kontra privatkapitalismen. Den første retning anføres av Sovjet og privatkapitalismens høyborg er USA. Vi er her i Norge ikke ukjente med de tilløp som her er gjort fra styresmaktene. — Det er tendenser som tydelig er avdekket fra styresmaktens side på å uthule odelsloven. Det er tendenser innen statsstyret for at staten skal underlegge seg jord og skog. Her er det god grunn for de borgerlige partier til å være på vakt. Den største tabbe som de borgerlige partier gikk inn for i 1945, var «Fellesprogrammet», som faktisk bandt de borgerlige partier, men ikke A-partiet.

Vi kan være tilfreds med at USA endelig har fått et styre som er oppmerksom på

kommunismen, som stadig brer seg som ild i tørt gress, hvis ikke det tas drastiske skritt for å demme opp mot denne farsott som her herjet siden den annen verdenskrig ebbet ut. Tyskland var oppmerksom på faren fra øst. Men USA ved det styre man dengang hadde, lot Sovjet få preferanser i Øst-Europa ved siden av at man nektet støtte til det borgerlige Kina, som var oppmerksomme på faren og bekjempet kommunismen. Stats-sosialismen er ikke annet enn fordekt kommunisme! Bønder med jord og skog, eller huseiere i byene, som nå i over et desennium har vært undertrykt av staten ved husreguleringer under ledelse og vilkårligheter fra stedlige husleienemnder, bør også være på vakt mot videre overgrep.

Høires fører har ikke klart nok sett den fare som truet landets borgere ved alle inngrep fra statens side. Hadde han vært oppmerksom på forholdet i tide, så hadde han ikke gått med på det såkalte fellesprogram. Han har bare innskrenket seg til å tale om «Tingets verdighet» fra Stortingets talerstol. Han sa virkelig «tingets verdighet»: — Men er det i grunnen noen som synes at vi har et verdig storting? Å nei, det er nok lenge siden vi hadde et storting vi fant å være et verdig storting. Men det er jo så at et folk har det styre som det fortjener. Bønder og borgere har i de senere år synt en slik unnfallenhet, at man skulle tro det gikk med skyllapper for øynene. Det inå et krafttak til for å få statsskipet på rett kjølgjen. USA viser veien og vi har bare å følge i kjølvannet for å holde kommunismen fra livet. Stats-sosialisme er ikke annet enn kommunisme i ordets videste betydning. Vær derfor på vakt mot statskapitalismen. Argus.

Trøsterik samtale

En fransk minister — vel kjent for sin skarpe tunge — besøkte en nå forlengst avdød fransk konge på hans dødsleie.

«Hvordan står det til, sire? spurte ministeren.

«Å — min venn! jeg lider alle helvetes kvaler,» svarte majesteten.

«Allerede?» spurte ministeren ærbødig.

Den ulovlige streiken ved Torp Brug

(Forts. fra side 1)

sysler med landets ve og vel, har selv vært i samme situasjon som Torp-arbeiderne med sin ulovlige streik, og som red. Vogt med sin støtte til ulovligheten.

Dette vil red. Vogt benytte seg av i straffesaken mot ham, som først var berammet til 6. august, men senere utsatt, idet han har begjært innkalt en del vitner for å få belyst for retten Torp-konflikten og dens bakgrunn, støtten til de ulovlig streikende arbeidere i 1928 og utgangen den gang av rettsfølgningene. Landsorganisasjonens mening om paragraf 40 og de fagorganiserte arbeideres syn på støtten til Torp-arbeiderne.

Vogt er tiltalt etter paragraf 140 i straffeloven om å oppfordre, tilskynde, forherlige en straffbar handling og paragraf 40 i arbeidstvistloven, som bestemmer at det er en straffbar handling å begynne eller fortsette en ulovlig streik og å støtte den ved å oppfordre eller medvirke til innsamling av bidrag til de streikende arbeidere.

I et skriv til Oslo byrett anmoder Vogt om at følgende blir innkalt som vitner:

1. Reparatør Thorbjørn Marthinsen, formann i Torp Fagforening og streikens ledende skikkelse.

2. Direktør Kiær i Torp Brug.

3. Overrettssakfører Meedby, LOs juridiske kontor, prosessfullmektig for Torp fagforening.

4. Journalist Alfred M. Nilssen, Arbeiderbladet, medlem av arbeidsretten den 20. februar da den fellende dom ble avsagt.

Disse fire skal forklare seg om Torp-konflikten og dens bakgrunn.

5. Stortingspresident Einar Gerhardsen.

7. Statsminister Oscar Torp.

8. Stortingsmann Hønsvald.

Disse fire skal forklare seg om støtten til den ulovlige streik av bygningsarbeiderne og arbeiderne i de grafiske fag i 1928. Gerhardsen, Torp og Oksvik var med å yte bidrag og skrev under på følgende appell:

«På tross av loven. Ifølge tukthusloven er det forbundet med straffansvar — fengsel inntil 3 måneder eller

inntil 25 000 kr. i mulkt eller begge deler — å støtte de streikende arbeidere og deres familier økonomisk. Undertegnede har innbetalt hver 1 krone til de streikende arbeidere.»

Hønsvald sto som redaktør av «Den røde Ungdom», hvor dette ble offentliggjort.

Oksvik og en del andre daværende stortingsrepresentanter ble av politiet ilagt en bot på 500 kr. subsidiært 18 dagers fengsel. Gerhardsen ble idømt 400 kr. i bot, subsidiært 18 dagers fengsel. Og Hønsvald ble idømt 30 dagers fengsel. Alle ble dømt for overtredelse av paragraf 40 i arbeidstvistloven. I juni 1929 vedtok Stortinget en lov om amnesti for de som var dømt for støtte til de «ulovlig» streikende arbeidere i 1928. Torp var med på «overtredelsen av paragraf 40.

9. Forretningsfører Konrad Nordahl, Folkets Hus, Oslo.

10. Høyesterettsadvokat Alf Nordhus, Bygningsarbeiderforbundet.

11. Justisminister Sjaastad.

Disse tre skal forklare seg om den stilling Arbeidernes faglige Landsorganisasjon har tatt til paragraf 40 i arbeidstvistloven, kfr. henvendelser til regjeringen fra LO av februar 1946 og juli 1954 om å få opphevet paragraf 40. Nordahl var på begge disse tidspunkter formann i Arbeidernes faglige Landsorganisasjon. Nåværende justisminister Sjaastad var tidligere LOs juridiske konsulent. Advokat Nordhus har i to artikler i Arbeiderbladet i juli 1954 begrunnet den siste henvendelse fra LO.

12. Ivar Ertresvåg, formann i Målnernes forening.

13. Andreas Søvik, formann i Oslo stein-, jord- og sementarbeideres forening.

14. Knut Kristiansen, formann i Osloarbeidernes solidaritetskomite.

Disse tre skal forklare seg om de fagorganiserte arbeideres syn på støtten til Torp-arbeiderne.

*

Som man ser stiller kommunistene sitt tyngste skyts i stilling og har god grunn til å håpe på lemfeldig behandling, kanskje ikke så meget fra rettens side som fra myndighetenes side.

Det må jo være en forsvilt sak å måtte for-

dømme den ulovlige streiken, når de tidligere er straffet for nøyaktig det samme.

*

..Hvis redaktør Vogt felles må domstolene gå videre og bøtelegge flere hundre bidragsyttere til streikekassen, og blant disse vil også kommunistenes stortingsmenn befinne seg.

Imidlertid er saken utsatt, angivelig fordi det var vanskelig å få vitnene til å møte på så kort varsel, men den egentlige grunn er vel påtrykk fra visse kretser som helst ser hele saken dysset ned.

Stemmekvæget må reddes

Da det beryktede «rettsoppgjør» ble satt ut i livet her i landet i 1945 hadde man en riksadvokat som heter Arntzen. — Hadde han hørt de forbannelser som for over hans hode fra konsentrasjonsleirene i de første år, så hadde han sikkert betakket seg for vervet. Men det har senere sivet ut at han allikevel var bedre enn sitt rykte. Det fortelles nå at han ville ha tyskerarbeiderne, som arbeidet på kanonstillinger, flyplasser og ammunisjonsfabrikker o.s.v. inn under «landssvikoppgjøret», men det ville ikke a-partiet og Arntzen ble derfor entlediget, da nettopp disse arbeidere var a-partiets stemmekveg. «Nationen» ivret for å få også tyskerarbeiderne med under oppgjøret, men det ble likevel bare en spe røst som de ledende overhørte.

Og så kan enda folk tale om et rettferdig etterkrigsoppgjør. De mer fornuftige folk var jo klar over at det bare var Nygaardsvolds regjering som burde granskes. Men den smøg seg pent vekk uten engang å stå til rette for en riksrett.

TOLA.

Litt om gal parkering

Vi leser en melding fra «over there» om en uheldig herre, Mr. Carleton West i Minneapolis, som stanset sin bil på en bro, dukket ned i Mississippiflodens grumsete vanne og reddet en druknende kvinne, fikk liv i henne gjennom kunstig åndedrett og vendte tilbake til bilen, hvor han fant at han var notert av politiet for ulovlig parkering.

Vi er ikke overrasket over Mr. Wests ulykkelige skjebne. Da gamle Mor Norge ble tatt av virvlene og holdt på å drukne i Administrasjonsrådets mudder, var det vi i NS som måtte skaffe henne pusten tilbake. Politiet

Fremskritt eller fordømmelse

Det er en kjent sak at alt det som glimrer ikke nødvendigvis behøver å være gull, og på samme vis hever der seg av og til røster som uttaler sine sterke tvil om gehalten av de mange ting som mennesker i sin alminnelighet registrerer i rubrikken fremskritt.

Men som sagt, der finnes skeptikere, — protesterende eller advarende røster. Den berømte italienske forfatter Giovanni Papini forteller om en slik «røst». I et tidsskrift som utkommer på engjelsk i Bombay, var han kommet over en meget tankevekkende artikkel. Artikkelen var blitt sendt tidsskriftet fra Nizza, og forfatteren hadde undertegnet den Aurananda. Papini bemerker at forfatteren av artikkelen tyensynlig er en ung og høyt kultivert inder som uttrykker sin høyeste forundring over å iaktta den fordømmelsesprosess som foregår blant Vestens folk, og det i stadig stigende grad og tempo. Den unge inder mener at de nevnte folk er prisgitt en total fordømmelse. Selvsagt har den unge begavede inder i lengere tid grublet over årsakene til de urovekkende «fremskritt» i retning av fordømmelse som han mener å ha iaktatt, og han samler de viktigste i følgende punkter:

1. De illustrerte ukeblad, som så godt som utelukkende befatter seg med mondene skandalhistorier, med forbrytelser og utskjelser, og som legger stor vekt på å skaffe det nødvendige bildestoff til disse uhumske og moralnedbrytende historier.

2. Kinoene bidrar til å forrå og brutalisere den store masse av middelstanden og proletariatet ved å vise frem filmer som gjengir alskens gemenhet, fjollethet, forlora sentimentalitet og falsk luksus. Filmen gir som regel et fullstendig forfalsket bilde av livet og gjør tilskuerne misfornøyde og fordringsfulle. — Gjennom synsinntrykkene

fremkaller kincene en faretruende synkverving og svekker tenkeevnen.

3. den overhåndtagende interesse for sporten og sportslige prestasjoner. Der legges åpenbart langt større vekt på å utvikle fysikken enn de moralske og åndelige egenskaper.

4. Et økende alkoholkonsum blant halv voksne og unge mennesker.

5. De moderne danser og den primitive musikk til ville, halvville folkeslag som virker hjernesløvende og svekkende på viljelivet.

6. Radioen som oftest sender ut musikk, og mest dårlig musikk, som fremkaller hos lytterne sykkelig skremmende hjernespsykoser som avholder dem fra virkelige studier, meditasjon og ettertanke og øvelse i å tenke riktig.

Dette er altså noen av de punkter som den unge inder anfører som forklaring på den stigende fordømmelse blant de folkeslag som før ble regnet til de ledende i verden. Aurananda er forbauset over at ikke flere er oppmerksom på dette illevarslende fenomen, og at de ledende personligheter i den vestlige verden ikke foretar seg noe for å stanse fordømmelsen.

Her reiser den unge inder et nytt og ikke mindre alvorlig problem, — muligens uten selv å være oppmerksom på det. Det skulle vel ikke forholde seg slik at de såkalte «ledende personligheter» selv skulle ha vært med på å fremkalle fordømmelsen eller selv muligens være sterkt smittet av den? De virkelig ledende personligheter ser det ut som om masse mennesket og dets fordømmende ledere frykter som pesten, det gjelder om å få dem kverket på forskjellig vis så raskt som mulig. Utvilsomt har den unge inder rørt ved en langt fremskreden «byld» i Vestens sivilisasjon, — der høres stadig sterkere rop om mere åndssvakeforsorg, i enkelte tilfeller også fra slike «ledende personligheter» som selv visstnok trenger hardt til å komme under behandling. — Men la oss ikke falle i den fristelse å gå over åsen for å finne land.

Ironikus.

P. P.

Stener som taler

Av
F. J. P. VEALE

Etter hva Shakespeare forteller i sitt fortryllende skuespill «As You Like it», kunne man i Ardenner-skogen i for-dums tid finne «belæring i de rislende bekkene» («books in the running brooks»), «vektig tale i stener» («sermons in stones») og «godt i alle ting».

Skulle ved et mirakel Ardenner-skogen bli opdaget i England i dag, kan man være forvisset om at der straks ville bli satt opp et ugjennomtrengelig piggråd-gjerde omkring den. På hvilken annen måte kunne man vel konservere denne samling oppdiktede historier og merkelige legender som den britiske offentlighet er blitt innpodet med av den engelske presse, behørig sekundert av den britiske regjering?

Nord-Frankrike har i hvert fall i en hensende stor likhet med den Ardenner-skogen som Shakespeare beskrev i sitt skuespill. Det er et land som er oversådd med minnesmerker i sten, og den ting at de i løpet av 4 krigsår er bevart helt intakte er et veltalende motbevis mot den mest solid etablerte og alminnelig trodde propanga-myte av dem alle, — den myte nemlig at tyske armeer som rykket inn i Frankrike gjennom den ugjennomtrengelige Maginot-linje i 1940 besto av ville barbarer som fordrev tiden med tøylesløse ødeleggelse, når de da ikke var opptatt med å myrde franskmenn og voldta deres kvinner.

Nedskriveren av disse linjer foretok nylig en biltur gjennom Nord-Frankrike. — Jeg begynte turen ved Dieppe (ved Kanalkysten) og avsluttet den i Strassburg ved Rhinen. Langs hele ruten så jeg krigsminnesmerker. De første jeg fikk øye på var de som var reist til minne om Somme-offensiven i 1916. De siste var minnesmerker omkring Verdun. Disse var oppført til minne om «landsforrederen», marsjal Petains berømte forsvar av denne festning i det samme minneverdige år.

En feriereisende som drar avsted langs denne ruten med hodet proppet full av historier om tysk ødeleggelsesmani vil bli høylig forbauset

over å finne det veldige britiske krigsmonument på toppen av Thiepval-høyden fullstendig ubeskadiget. Det samme er tilfelle med det kanadiske krigsminnesmerket på Vimyhøyden lenger nord. — Hele dette område er tett besatt med krigsminnesmerker og med krigskirkegårder, hvor de soldater som falt under den store Somme-offensiv har funnet den siste hvile. Skjønt dette område befant seg under tysk okkupasjon helt fra 1940 til 1945, er der ikke det ringeste spor av beskadigelse eller ødeleggelse å oppdage.

Nøyaktig den samme historie forteller krigsmonumentene langs elven Aisne og rundt byen Reims. Det store monument over Basker-divisjonen i nærheten av Craonne og minnesmerket over dem som falt under kampene om Hurtebise-farmen viser heller ikke noen merker etter beskadigelse. Bare Artillerimonumentet i den vestlige utkant av Chemin des Dames har fått et rundaktig innsnitt, ~~det ser ut som om~~ det kunne være gjort med en ostekniv. Uten tvil skriver skaden seg fra en granateksplosjon under de hårde kamper som fant sted her i 1940. I nærheten finnes en god del tyske kirkegårder, og jeg antar at noe slikt som 3000 tyskere ligger begravet her. — Korsene på gravene var dattert mellom den 6. og 10. juni, — de fleste av dem 9. juni.

Til slutt kan nevnes at det praktfulle ossuarium i nærheten av fort Douaumont og de andre krigsminnesmerker i og omkring Verdun viser seg å være helt ubeskadiget.

Det er bemerkelsesverdige at ossuariet ved Verdun og de store krigsminnesmerker på Thiepval- og Vimy-høydene har unngått beskadigelse, men langt merkeligere er det at de små krigsmonumenter i de omliggende større og mindre byer også er helt ubeskadiget. Mange av dem har bare denne enkle og verdige inskripsjon: «Pour la Patrie 1914—1918», men en god del av dem er også forsynt med fornærmelige og løgnaktige inskripsjoner i likhet med den som finnes på monumentet i forbindelse med under-

tegnelsen av våpenstillstanden i Compiègne 1918. Den lyder som kjent slik i oversettelse: «Her knustes den 11. november 1918 det tyske keiserdømmes forbryterske ærgjerrighet, beseiret av de frie nasjoner som det ville gjøre til slaver».

I fire lange år var minne-steiner med liknende inskripsjoner et daglig skue for mange soldater, som neppe kunne unngå å bli grepet av bitre følelser ved lesningen. Hvor sterk må ikke trangen være til å skaffe seg utløsning for slike følelser etter at en kamerat var blitt skutt fra bakhold av en eller annen snikskytter tilhørende den franske motstandsbevegelse eller etter å ha mottatt beskjed om at hele familien i Tyskland var blitt feid vekk under et hensynløst bombeangrep.

Men hvor sterk en slik trang enn ofte må ha vært til å sprengte i luften et eller annet monument med en særlig løgnaktig eller diffamerende inskripsjon, så viser disse intakte krigsminnesmerker at de tyske soldaters disiplin og selvbeherskelse var sterkere enn denne forståelige trang, og det endog på det tidspunkt da nederlagets skygge holdt på å senke seg over dem.

Ja, det er i sannhet et bemerkelsesverdige faktum at de krigsmonumenter som ble reist til minne om de falne på seierherrerens side i den første verdenskrig, nu står der som minnesmerker over disiplinen og den soldatmessige opp-treden hos de beseirede i den annen verdenskrig. —

Det er dessverre for tiden ikke mulig å sammenligne den skjebne som de franske krigsminnesmerker fra den første verdenskrig har vært utsatt for i årene 1940—45 med skjebnen til de tyske krigsmonumenter i årene etter 1945. Mange av disse tyske minnesmerker er uten tvil blitt ødelagt under krigen som følge av den hensynsløse bombing. Men hva er så skjedd med de andre, de som ble stående? Personlig kan jeg bare omtale den skjebne som rammet ett av disse

minnesmerker, nemlig monumentet over keiser Wilhelm ved Deutsche Ecke i Coblenz. Den flotte rytterstatuen er forsvunnet fra dette monumentet, og der fins ikke noe merke på stenfundamentet, som gjør det sannsynlig at rytterstatuen er blitt feid vekk av en bombe eller en granat.

En reise gjennom det okkuperte Tyskland for å undersøke saken ville sikkert gi opplysende resultater. Man får bare håpe at en slik undersøkelse ville vise at de seirende tropper som rykket inn i Tyskland i 1945 la for dagen den samme strålende disiplin og selvbeherskelse som de seirende tyske tropper viste da de rykket inn i Frankrike i 1940.

I den av russerne besatte sone av Tyskland ble ikke bare hvert eneste monument som hadde med krig å gjøre ødelagt, men nye krigsmonumenter ble reist på de beseiredes jord til forherligelse av russernes militære triumfer.

Jeg beklager å måtte innrømme det, men i hvert fall i ett tilfelle har englenderne dessverre fulgt dette ny-motens og lite tiltalende eks-

Hr. Veale foretok i sommer en flere ukers ferietur på kontinentet. Etter hjemkomsten sendte han oss denne interessante artikkel, som definitivt avliver i hvert fall en propagandaløgn om de tyske «barbarer». Det gjelder de mange krigsminnesmerker i Nord-Frankrike, — de står der som før krigen — fullstendig ubeskadiget.

Mr. Veale uttaler håpet om at «barbarenes» motstandere har lagt for dagen den samme disiplin og soldatmessige opptreden når det gjelder de tyske krigsminnesmerker.

Redaksjonen.

empel. Fotografier som er offentliggjort i britisk presse viser at der er blitt reist et minnesmerke på Lüneburgerheden, et monument som skal holde erindringen om de tyske forhandleres overgivelse ved like.

Det er selvsagt ikke til å unngå at dette monument, en triumf for den dårlige smak, i tidens fylde vil bli fjernet. — Det er også uunngåelig at monumentet i fremtiden vil bli en kilde til ondartede gjensidige beskyldninger og fiendskap.

Tsjekiske krigsforbrytere dømt av amerikansk domstol

Sannheten om den «demokratiske» mordterror bekrefte av — demokrater!

Vaclev Hrncsek var en god demokrat. Følgelig ble han sjef for en konsentrasjonsleir, hvor tsjekkerne sperret inne sudettyskere og hvor sovjet-soldater fikk fri adgang til voldtekt på kvinner og småpiker. Menn, gamle og unge ble pisket til døde i demokratets navn, fordi de var tyskere. Det var strålende tider for demokratiet den gangen da Tsjekkoslovakia ble sadistenes paradys.

For en tid siden falt det dom over Vaclav Hrncsek, som fikk 8 års fengsel ved en amerikansk domstol i München. Han dømtes som krigsforbryter etter «befrielsen», for forbrytelser mot menneskeheten. I premissene heter det: Han var en av de ledende bøddler i konsentrasjonsleiren og lot arrangere

offentlig pryling av masser av vergeløse mennesker. Han lot mennesker piskes i hjel.

I 1949 ble han uvenner med det i 1948 opprettede kommunistregime og flyktet til Tyskland. Her ble han gjenkjent av noen av sine overlevende ofre og ble anmeldt og stillet for retten.

Dommeren, mr. Goodman, motiverer dommen med følgende uttalelse:

«Dorntolen fordømmer tsjekkerne voldsåd mot hjelpeløse tyske flyktninger og anser det ikke å være unnskyldning for Hrncsek at han handlet etter regjeringens ordre.»

Det siste er bemerkelsesdig fordi regjeringen som han fikk sin ordre fra var en tsjekkisk, fri, demokratisk regjering.

Fred i verden? Den siste advarsel til Martha Steinsvik

Da Geneve-forhandlingene var slutt ble det uttalt av den indiske statsjef Nehru at nå var det ikke krigshandlinger i gang noe sted på jorden. Og det er bemerkelsesverdige — for man må gå svært langt tilbake i historien for å finne et tidsrom hvor våpnene hvilte over alt.

Men hvor lenge varer denne tilstand? Man har grunn til å være pessimistisk. Der skytes ned fly over kinesisk område. En liten portugisisk koloni på India-kysten er angrepet av indiske politisoldater, og Portugal truer med vepnet aksjon. Det gjærer i Marokko, hvor tilstanden er meget prekær, og der snakker åpent om en ny «Indo-China»-krig i Tunis. Der finnes en rekke uløste, internasjonale, politiske problemer, som det er vanskelig å bli enige om. Korea er fremdeles et uløst problem. Indo-China er nå kommet i samme situasjon, og propagandakrigen er satt i gang og de seirende kommunister har allerede erklært at de vil «befri» resten

Den tapre kvinne, cand. teol. fru Martha Steinsvik var en av dem som alderen og årene adler, hvilket jo dessverre ikke alltid er tilfelle. Formedels PAULUS kunne hun ikke bli prest i Norge. Hennes mannlige kolleger tillot det ikke under henvisning til ovennevnte, som visstnok skal ha sagt at kvinner ikke bør opplade sin røst i forsamlinger — altså en

av landene. Østerrike blir stormaktene ikke enige om, Tyskland ligger der, kløvet i to og er midt inne i den kalde krigen. U.S.A.s anstrengelse for å samle «de vestorienterte» politisk og militært mislykkes stadig vekk, på tross av pengeinnsprøytninger og våpenhjelp. Kommunismen går uavbrutt fremover med hensyn til landevinninger.

Fred i verden?

slags kjønnsbestemt konventikkelplakat.

Men til det siste brente den hellige lue i denne bemerkelsesverdige saga-kvinne — en ild som ikke alltid preger de autoriserte forkynnere. Hennes liv fikk en stor stigning i de siste leveår. Hun slo et sviende slag — på lang sikt — mot terror og overgrepene: det såkalte rettsoppgjør. I disse fru Steinsviks «Frimodige Ytringer» lette Riksadvokaten med sine håndgangne, hvorav noen gikk over til fruens urokkelige standpunkt — lette med mer lykt enn lys. Han fant ingenting å aksjonere Martha Steinsvik for. I Norges rettshistorie vil hennes navn bli husket. Hun besatt en visstnok unorsk egenskap: Evnen til å få betydelige mennesker til å bli trofaste medarbeidere for sakens skyld.

Det er ganske symptomatisk at en uavhengig kulturpersonlighet som Universitetets rektor, prof. dr. Frede Cast-

berg nå har tatt opp tråden fra sine avhandlinger om folkeretten under okkupasjonen, — og etter sin åndelige bisettelse av biskop Berggrav nå retter et drepende slag mot den folkerettsstridige sivile kriminalitet og undergrunnsmetoder, som Ola Nordmann er blitt innbilt hadde noe med krigføring å gjøre.

Vi leser i 50-årsboken for studentene fra 1894, Chr. Schibsteds trykkeri, 1946, side 133:

Marta Steinsvik fikk en rekke truselsbrev, hvorav hun hitsetter det fornemste: «Nazisvina skal ha sin veltfortjente straff.»

«Hvis du ikke holder opp vil det neste bli en virkelig likkiste.»

«Merk Dem at dette er vår siste advarsel. Vi i Hjemmefronten har likvidert mer prominente personer enn Dem. Siste advarsel fra Hjemmefronten.»

Men om dette stammet fra den aktive del av Hjemmefronten som — millom anna — myrdet og stjal — og som etter avisreferater å dømme — advokat Knut Blom i Osvald-saken — ønsket vel-

For en tid siden greide virkelig representant og folkeskolelærer Fredriksfryd å slå nasjonalforsamlingen med skrekk i to hele klokketimer. Han lekset opp alle de feil han hadde funnet i den geografien som vanligvis brukes i barneskolen, og som på behørig måte av departementet er godkjent. Hele 217 feil hadde han funnet ved første grovretting. Særlig dvelte han ved at jernbanelinjen mellom Dovre og Harpefoss ikke var inntegnet på et kart.

A, hvor han var lærer, å, hvor han svingte pekestokken!

Kirkeministeren, professoren, følte seg rammet som en skolegutt grepet i fusk. Han lovet straks å rydde opp i dette feilenes villniss. Ja, hvem skjelver ikke når lærerens rettelyst er i virksomhet?

Men hva Fredriksfryd ikke nevnte var lærebøkene i historie,

kommen tilbake under en ny okkupasjon — se det vites ikke...

Alexander Lange.

A. OLESEN

Dyrekjøpt hevn

3

7-800 DEMONTERTE
FABRIKKER

Hvor store verdier det på denne måten sleptes bort fra Vest-Tyskland kan neppe si- es, da beregningsmetodene for disse reparasjonsytelser er meget forskjellige og utilførlatelige. Ifølge et av den amerikanske militærregjering 1948 offentliggjort oppgjør skulle der, når verdien fra 1938 ble tatt som grunnlag for beregningen, være blitt borttransportert

fra den amerikanske sone 187 fabrikker til en verdi av 212 millioner Rm.
fra den engelske sone 496 fabrikker til en verdi av 600-700 millioner Rm og
fra den franske sone 84 fabrikker til en verdi av 150-200 millioner Rm.

Alt i alt altså verdier til 1 milliard førkrigsmark. Men tyskerne selv beregner i dette tilfelle verdien til 1,8 milliarder Rm, og prisen for gjen-

reisningen av de samme industrier ville under de forandrede prisforhold selvfølgelig bli betydelig høyere. — Senator Harmssen i Bremen nevnte likeledes vesentlig høyere tall, idet han kom til det resultat at der omregnet etter prisforholdene i 1938 var blitt demontert og bortført maskiner og anlegg til et beløp på ca. 7,8 milliarder Rm, nemlig

fra den russiske sone for 1,6 milliarder Rm,
fra den franske sone for 1,2 milliarder Rm,
fra den bisonale sone for 3,5 milliarder Rm,
fra Berlin for 1,5 milliarder Rm.

AMERIKA MÅTTE SELV
BETALE

ØDELEGGELSENE

Amerikanerne ble først klar over at det var dem selv som her i siste instans ville komme til å bære omkostninge-

ne. For det viste seg hurtig at den betingelsesløse kapitulasjon og den totale seier bebyrdet Amerika med det samme ansvar overfor Tyskland som en arving måtte påta seg etter en stor arv. — Amerikanerne måtte betale regningene som strømet inn, måtte selv i største utstrekning sørge for det tyske folke eksistens og så seg derfor nødsaget til å stanse den under Morgenthau-planens innflytelse innledede destruktive politikk, hvis de ikke selv ville lide et finansielt sammenbrudd. Det var derfor bare en logisk konsekvens av demontasjens meningsløshet at motbevegelsen sattes i gang, som siden ble utgangspunktet for den økonomiske gjenreisning som preger Vest-Tysklands utvikling i de senere år. I den reviderte industriplan fra 1947 gikk man ennå ut fra at en tysk eksport på i alt 2 milliarder DM om året ville være tilstrekkelig til å dekke Vest-Tysklands importbehov av levnettsmidler. Kunstgjødning og råstoffer. Denne tanke om en rigorøs begrensning av Vest-Tysklands produk-

sjonskapasitet måtte oppgis, og langt om lenge har man innsett at særlig begrensningen av stålproduksjonen måtte gjøre det umulig for Vest-Tyskland å yte sitt bidrag til Vest-Europas gjenreisning og forsvar.

LEGALISERTE UTTRYKK
FOR PLYNDRINGER

Det er på sin plass i denne sammenheng å nevne at Freda Utley i særlig grad retter sin kritikk mot de såkalte «multilateral deliveries», hvorved der tenkes på de fra engelsk side foretatte borttransporteringer av særlig verdifulle og som oftest absolutt uerstattelige spesialmaskiner fra Tyskland til England, og på de såkalte «prelements», hvorved det dreiet seg om tilsvarende foranstaltninger fra fransk side. Med hensyn hertil ble der ikke avlagt regnskap overfor den internasjonale reparasjonsmyndighet (IARA) i Bryssel, og forfatterinnen bemerker hertil at det herved riktig sagt kun dreide seg om «legaliserte uttrykk for det man ellers betegnet som plyndringer, når det foregikk i

fiendeland. Herved rammedes en del tyske industrier, som ellers ikke stod oppført på demontasjelisten.

Freda Utley forteller mangt og meget, som fra tysk side satte inn mot demontasjens vanvidd. Hun besøkte bl. a. Hoerder-Verket, hvor verkets egne arbeidere forsøkte ved hjelp av sperringer å forhindre demontasje-arbeidere i å nå inn på verkets område. De møtte opp med plakater, på hvilke der stod: «Hendene vekk! Dere fratår 8900 arbeidere med familier sitt underhold». — «Marshall-plan: Gjenreisning eller ødeleggelse?» — «La oss arbeide! Vi vil hjelpe til med Europas gjenreisning». Således arbeiderne. Og således talte hele det tyske folk. For hvorledes skulle det vinne tillit til en ny verdensorden, når det ikke bestod større forskjell mellom nasjonalsosialistenes hårde regime og de vestlige militærregjeringers styre. — Dr. Helmut Becker, en sønn av den internasjonalt kjente pedagog og prøyssiske kulturminister fra før 1933, sa hertil det fornødne i Nürnberg, idet han erklærte:

R. Gjessing

Urmaker
Drammen
Tlf. 25 07

Victoria Gjesteheim

Strandgt. 41
Telefon 497 - Egersund

Reiseskrivemaskiner

Optima Plana kr. 485.—
Optima Elite » 515.—
Rheinmetall » 585.—
Avbetaling om ønskes.

SVERRE JACOBSEN
Inng.

Trøndelag

Jeg søker forbindelse med produsenter av alle slags bær og grønnsaker. Prima vare må der garanteres.

Arill Tobiassen,
Stokmarknes.

Til

kommisjonærene

Kommisjonærene bes sende oppgjør omgående iflg. tilstillede notaer. Spar vår ekspedisjon for ekstra-arbeide med purringer.

Gjør

FOLK OG LAND

—den frie og uavhengige avisen — kjent blant venner og bekjente.

Anmod dem om å abonnere eller å kjøpe den i løssalg.

Motto:
Fornøyd eller pengene tilbake

Pent oljemaleri i vakker ramme, motiv Jesus av Nazaret, størr. ca. 30 x 40 cm. Sendes pr. post for kr. 50.— i forskudd eller oppkrav. Hurtig levering.

Atelier Alf Holger,
Skippergt. 10 I, Sandefjord.

det gjør derimot Scharffenberg i Morgenbladet. En mann ved navn Tormod Knutson har gitt ut en lærebok i historie for barneskolen. Departementet har godkjent den til bruk så sent som 30. oktober 1950.

Om 9. april 1940 heter det:

Det store, forferdelige røverfolket hadde i svarte natta overfalt landet vårt. — Tyskerne var herrer i landet og for fram som de verste udyr. Videre kan mannen fortelle at tyskerne gjorde Quisling til statsminister, og etter avskjedigelsen av Administra-

sjonsrådet ble «Quisling på nytt lag statsminister med ei regjering av norske landsforrædere, og de ble stående til verdenskrigen var slutt. De var bare nikke-dukker for tyskerne og var vanvørt og hata av alle gode nordmenn».

Historieskriving er ikke en opphoping av skjellsord, det er arbeid for menn som er kommet frem til tankens klarhet og sinnets ro. Til å peke på feilene i et kart er rettebylant og taledugelighet fullt tilstrekkelig. Til et angrep på den historiske fremstilling av krigs- og okkupasjonstiden kreves det mannsnot og dimensjoner.

A. D.

Moderne litteratur fra hele verden på tysk,

i utsøkt utstyr, og musikk på «longplaying»-plater for bok- og musikkvenner til meget gunstige betingelser. Opplysninger om program, medlemskontingent og betalingsbetingelser fåes ved henvendelse til

EUROPÄISCHER BUCHKLUB

Verlags-GmbH, Stuttgart, Lindenspürstr. 22, Tyskland.
Repr. i Norge: C. F. SANDBERG, Ekspedisjonsentralen A/S, Rådhusgt. 8, v. 306, Oslo. Bankgiro nr. 722 B/179. Postgiro nr. 16 555.

KUNNGJØRING

Aagot With Fischers Fond til Nødlidende forhenværende medlemmer av Nasjonal Samling har en del midler til disposisjon. Fortrinsrett til fondet har kvinner som p. g. a. sykdom ikke kan ernære seg selv, og/eller deres barn.

Søkere henvender seg skriftlig til underskrevne. Med søknaden legges ved ligningsattest og eventuell legeattest. Oppgi om mulig referanser.

Lesere av dette blad som kjenner virkelig nødlidende forhenværende NS-medlemmer, bes gjøre vedkommende oppmerksom på denne kunngjøring, eller selv melde fra til underskrevne.

O.r.sakfører Solveig Stang
Bentsebrugt. 16 c. Oslo, tlf. 37 96 26.

En interalliert jeep patruljerte i Wiens gater. I jeepen satt en amerikaner, en engelskmann, en franskmann og en russer, Ivan. De tre allierte soldater moret seg med å fortelle hverandre vitser. Men Ivan lo ikke og ville ikke si noe.

«Men Ivan, kan du ikke fortelle oss en eneste vits?» spurte amerikaneren. «Har du hørt om den store Volga—Don-kanalen?» spurte Ivan. «Ja, det har jeg.» svarte amerikaneren, «men hva har den med vitser å gjøre?» — «Kjære venn,» sa Ivan, «den ble bygd av folk som fortalte politiske vitser.»

«Når militærregjerings oppfatning av demokrati ennå vil kunne hevde seg i lengere tid, vil der i Tyskland ikke være noen sjangse for demokrati i de neste hundre år.»

DE ALLIERTE BESETTELSES- MYNDIGHETER I TYSKLAND SATTE SEG UTOVER ALLE DEMOKRATISKE RETTSREGLER

Det er bittert alvor som står bak Freda Utleys ord, når hun i sin behandling av grunnprinsippene i Nürnberg-prosessen gjør rede for hvorledes de allierte militærmyndigheter i sitt oppgjør med Tysklands førende menn under krigen radikalt satte seg ut over alle demokratiske rettsregler og i stedet herfor håndhevet den mest hensynsløse og i sine konsekvenser mest forferdende rettsvilkårighet. Med hensyn hertil pointerer hun «at det vest-tyske folk ennå fire år etter krigens opphør er rettsløse, uten borgerlige eller politiske rettigheter og uten den sikkerhet som er gitt i en ved klare lovbestemmelser grunn-

festet retts- og domspraksis. Derved påberoper hun seg bl. a. en tysk sakførers ord, som i Nürnberg under krigsforbryterprosessen overfor henne erklærte:

«Vi har kun ombyttet ett diktatur med et annet. Etter 12 års rettsløshet under Hitler fulgte fire års militærregjering, under hvilken der utstedtes tilsvarende forordninger, og rettferdighet ble oss nektet.»

Måtte så de materielle omkostninger ved besettelsespolitikken ha vært nokså store, tusen ganger verre var det moralske og politiske nederlag, som knyttet seg til denne politikken.

I Vest-Tyskland gjaldt altså etter kapitulasjonen ikke mere noen lov, som hadde sitt grunnlag i demokratisk, eller om man vil, i hevdvunnen vesteuropeisk rettsmoral. Der gjaldt kun seierherrenes vilje til å forsere rettsfølgningen og å utmåle straffene etter deres eget behov til å ta hevn. Her innførtes som følge herav ikke bare lover med tilbakevirkende kraft, men bestemtes ytterligere at

disse lover bare kunne finne anvendelse overfor den beseirede nasjon. Altså ikke overfor dem, der som den seirende part satte seg til doms over de beseirede, selv om de var åpenlyst at begge parter på samme måte hadde gjort seg skyldige i handlinger som måtte betegnes som krigsforbrytelser. En tysk forsvarer stilte i Nürnberg-prosessen spørsmålet om hvordan det var mulig at tyske militærmyndigheters foranstaltninger i Polen og Russland, som f. eks. konfiskasjon av privateiendom, utnyttelse av sivilister og krigsfanger som tvangsarbeidere, utsultning av befolkningen o.s.v., kunne betegnes som i strid med folkeretten, når dog den amerikanske, engelske, franske og russiske militærregjering handlet på nøyaktig samme måte.

Svaret herpå var: De allierte makter er ikke underkastet Haager-konvensjonen og landkriksordningens bestemmelser. Og hvorfor? «Fordi landkriksordningens regler kun kan gjelde for en krigførende makts opptreden innenfor et besatt område, så

lengde den ennå råder over en arme som forsøker å sette seg opp mot landets sanne styre, men ikke når det ikke mere føres krig, når det ikke mer står noen hær i felten, og når, som nu med hensyn til Tyskland, underkastelse er skjedd på grunnlag av erobring. Det oldromerske prinsipp «Vae victis», (Ve de beseirede!) stod altså atter ved makt. Den som seirer kunne heretter ikke føle seg bundet til folkerettens bestemmelser, ei heller de allierte makter, som jo ellers til stadighet hadde foregitt at deres høyeste mål var å kjempe for demokratiets seier. — Nürnberg-dommenes logikk munner således ut i at tyskerne ikke skulle straffes fordi de hadde gjort seg skyldig i krigsforbrytelser, men fordi de hadde tapt krigen.

Også denne grunntanke er klart formulert i en av de amerikanske dommeres kjennelser, idet der bl. a. sies:

«Vi danner her et tribunal, hvis absolutte fullmakt og domsmyndighet beror på de fire besettelsesmyndigheters vilje og makt... I de punkter, med

hensyn til hvilke det må antas at kontrollrådslov nr. 10 går ut over de i folkeretten fastlagte prinsipper, beror tribunalets autoritet naturligvis derpå at de land overfor hvilke Tyskland har kapitulert, betingelsesløst, eo ipso praktiserer sin «suverene lovgivende makt».

Folkerettens, Haag- og Genf-konvensjonens bestemmelser hadde altså tapt sin gyldighet i det øyeblikk Tyskland kapitulerte; dette ble konsekvensen av de demokratiske staters seier! De allierte vegret seg ved å respektere internasjonale rettsbestemmelser, fordi de satt inne med den «suverene» makt, og dessuten ved å rette seg etter amerikansk eller tysk rett, fordi de utledet deres makt fra en «internasjonal autoritet», d.v.s. fra besettelsesmaktens maktfullkommenhet overfor det beseirede tyske folk. Intet tradisjonelt rettssystem, hverken folkeretten eller tysk eller amerikansk eller angelsaksisk rett dannet heretter grunnlaget for den i Nürnberg praktiserte domspraksis.

“KIRKEFRONTEN” - - -

(Forts. fra side 1.)

var etterlignet, forsøkte ved en pressemeddelelse av 8/10 53 stilet til «mine venner» å føre offentligheten bak lyset ved å si, at det bare handlet seg om en enkelt forglemmelse i en enkelt selvangivelse. Men han måtte jo den 10/11 1953 i en ny pressemeddelelse tilstå at han hadde løyet i den første meddelelse. Slik så denne «yppersteprest» for den absolutte «kristelighet» ut, og det var ikke første gang han ble overført direkte usannhet. Tross dette fikk han i flere artikler i «VART LAND» fastslått at han var «ekte malm tvers igjennem», og en hovedtaler, Birger Jacobsen, Bergen, dristet seg til i en artikkel i «Morgenbladet» til å påstå «at Hallesby var den mest høyreiste kristne personlighet i Norge i det siste århundre». Merkelig nok fikk attestutstederen, herr Jacobsen, en kort tid baketter Olavsordenen, uten at jeg vil insinuere at ordensutdelingen hadde noen sammenheng med attesten. Stakkars Hallesby! Han falt fra sin selvopprettede pavestol med et voldsomt sjokk for sine tilbedere, og der synes ikke stor utsikt til at de igjen kan la avgudsbildet oppstå i sin tidligere glans.

Biskop Berggrav er vel den mest ekvilibristiske politiske og religiøse linedanser i vår tid. Jødene har et uttrykk: «Mit allen Wässern gewaschen» eller «Mit allen Salben geölt», og det kan man sikkert med god grunn bruke om ham. Han er ikke sen om å skifte standpunkt, om konjunktorene går mot det første, og likeså ivrig som han forfektet det første, fordømmer han dem som inntok det første standpunkt etter hans anvisning, når de politiske konjunkturer bringer utviklingen inn på en annen bane. Det er vel få eller ingen, som lenger kan ta hensyn til hans «standpunkter», for det er som å ville gripe en røk med neven. Men hans fordømmelse over dem som i tillit til ham fulgte hans råd, kjenner ingen grenser, og han har i sin bok: «Folkedommen over NS» satt seg og «kirkefronten» en skamstøtte, hvis minne gjennom århundrer kan bevise hvordan en lettent geistlig — selv som kirkens primas — ærgjerrig over alle grenser, kan skeie ut også som politiker, når det gjelder å berge sitt eget jeg. Men så har det jo lyktes ham å få sin biskopkåpe full av ordener, men sin ære plettet som falskt vitne etter edelig prov i lagmannsretten av direktør Bernh. G. Lund. Berggrav er jo blottstillet så mange ganger at det neppe interesserer ham lenger hva man enn dokumenterer om ham. Prost A. H. Hedem har i sin brosjyre: «Kongens linje. Kirkens konto. Rettens status» bl. a. om Berggrav på side 12:

«Berggrav var hovedvitne i rettssak mot en prest. Denne henviste til at biskopen ved sin Nordmarkstur selv var gått fienden til hån. Biskopen forlangte denne nazistiske løgn» påtalt ifølge Aftenposten 14. februar 1947. Biskopens egen beretning i Dkk. viser imidlertid at løgnen i tilfelle må være på Berggravs side, og at han derfor tør antas å være kommet i mislig forhold til sitt vitneansvar.

Videre heter det lenger nede:

«Dette var annen gang biskop Berggrav tør antas å ha gjort seg fortjent til betegnelsen landssviker. Tar en så med at han den 17. juni 1940 bør antas å ha gjort seg skyldig i drottsvik og høysvik, har denne mann neppe hatt grunn til etter frigjøringen å spille fariseerens rolle. Dessverre var han ikke stor nok til å spille tollerens. Men bort fra sine gjerninger kan han ikke komme, og kirken tør derfor stå overfor det problem å ha en edsbryter sittende på sin fremste bispestol.

Hedems brosjyre er utgitt i februar 1950, men Berggrav har hverken turdet benekte den, ta til gjengæle eller søkt den mortifisert.

Biskop Fjellbu tenker vel med sorg og retulse på sin velsignelse av SIGD og HAMMER-fanen 30/6 45 på høyaltteret i NIDAROSDOMEN, selv om han i sitt privatliv tar lite hensyn til sin høye bispestilling.

Slik kunne man ta forgrunnsfigurene i «kirkefronten»

Sannheten om etterkrigsoppgjøret skal frem gjentar fru Wiesener

Fru Ragnhild Wieseners artikkel med ovenstående tittel i Folk og Land nr. 21 har vakt stor interesse, og mange er de brever både forfatteren og avisen har fått.

I en samtale med den alltid like glødende fru Wiesener kommer det fram at hun gjerne vil presisere sin mening om det politiske etterkrigsoppgjør enn ytterligere.

Det kan naturligvis forstås at folk var opphisset etter de 5 onde år og den fremstilling det hadde fått. Men helt ubegripelig er det at myndighetene og da særlig de som skulle ha med oppjøret å gjøre, ikke hadde sine begreper såpass i orden, at de forstod at opphisselsen

måtte dempes. Istedetfor ble opinionen pisket opp ved stadige muntlige og skriftlige og filmede beretninger — mer og mindre pålitelige — om alle de redsler nordmenn hadde vært utsatt for.

Folket ble gjenstand for en massesuggestion. Ikke noe kan vel være farligere når et oppgjør skal finne sted.

Dette burde våre jurister og andre forstått.

Det hender at den som arbeider mot «rettsoppgjøret» får det spydige spørsmål: De mener vel at det ikke var nødvendig med noe oppgjør? Å nei — vi er nok alle enig om at et oppgjør måtte til — men vel å merke et rettsoppgjør som var en

rettsstat verdig — et oppgjør med de skyldige i og utenfor NS — i og utenfor Norge — et oppgjør hvor de skyldige ble dømt, gjerne strengt, men rettfærdig og etter norsk lov. Og så burde de som ikke hadde forbrutt seg gått fri.

Hvis dette var gjort ville de mange nordmenns forferdelige lidelser og de store økonomiske tap vært unngått. Og Norge hadde stått oppreist blant kulturstatene.

Når alt kommer til alt, så har de som har arrangert «rettsoppgjøret» og de som beredvillig har støttet dem, gjort sitt land og folk den største skade.

Særtrykk av artikkelen kan rekvireres i Folk og Lands ekspedisjon, Kjerchowsgt. 5, Oslo. Vi sender den gratis, men ber om at porto dekket.

MJØNVOLD KAFE

Brandbu, Hadeland
anbefales

Tannlege Maamoen

Hansteensgt. 2
Telef. 44 43 33

Tannlæge

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

FOLK og LAND

Ansv. redaktør og
utgiver:
FINN BRUN KNUDSEN

Utkommer i Oslo
Redaksjon:
Telefon 55 76 56

Ekspedisjon og kasse:
Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96

Abonnementspriser:
Kr. 16.00 pr. år, kr. 8.00
pr. halvår. Sverige, Danmark:
kr. 20.00 pr. år,
kr. 10.00 pr. halvår. Utlandet
for øvrig: kr. 24.00 pr. år,
kr. 12.00 pr. halvår. I nøytralt omslag
kr. 30.00 pr. år, kr. 15.00
pr. halvår.

Løssalgspris: 40 øre

Annonsepris:
32 øre pr. millimeter
over en spalte

Bruk postgironr. 16450

Sambandstrykkeriet
Oslo

for seg hver enkelt og sette dem i bengalsk belysning i kraft av deres handlinger.

Men det kunne bli en lang bok om løgn og bakvaskelser og illojale handlinger med Berggravs patenterte «dobbelte bunn» for sannheten — en mild omskrivning av løgnen, som formodentlig har vært det fornemste våpen i de geistliges kamp for å nå opp i ære og ansette stillinger.

Men Berggrav har jo selv i K. & K. 1940 s. 78 dokumenter: «Krigens lov har først og fremst bruk for løgnen», og det synes som om han har vært en altfor lærevillig elev heri, og hva skal man da kunne forlange noe bedre av hans underordnede og den som er ført i hans ledebånd?

Hvis man nå hadde sett tegn til anger og bot hos disse folk, så kunne det ikke ha vært mere å skrive om, før man fikk se angerens utslag. Men Berggravs etterfølger som kirkens primas, biskop Smeemo, sa i sin tiltredelsespreken i Oslo Domkirke, at Berggrav var umistelig som livsovervåker og livsinspirator, og da vet man jo at den samme ånd fremdeles hersker i Statskirken som arv fra «kirkefronten».

Prost Hedem sier på side 19/20: «Etter frigjøringen sviktet bispene dem som hadde fulgt deres rettleiding, ja gikk endog til angrep på dem. Etatsjefene svikter altså sitt ord og sin underskrift. Bispene viste seg derved å være leiesvenner, ja, ynkeligere enn BIBELENS leiesvenn. Denne rømte nok bort fra færene, men gikk ikke til angrep på dem.

Etter det anførte, som kunne suppleres med hundrer av eksempler, tror jeg at «kirkefronten» — en bandittfront? — er bevist.

Der er nesten ikke den skjendighet, som nevnes kan, som ikke alene er begått, men begått i HANS navn, som ikke visste av synd, og mens de altså svelget i bandittstreker, (Bonnie-Svendsen) «suspenderte de 10 GUDS BUD» («Vårt Land») gjorde innbrudd, fordelte tyvegods og brukte millioner av sabotasjepenger (Hygen) «var medviter, kanskje anstiftere av likvidasjoner (snikmord) og «tok GUDS samtykke til vitne på dette» (flere prester) og etter «freden» godkjente «likvidasjonene». I Stortingets U.K. (Hallesby) så løy de seg frem fra tid til annen og beskyldte andre for det (Berggrav) og hisset til død og dom over motparten o.s.v.

MIN KONKLUSJON:

Overskriften er bevist.

Karl Seeland.